

Euroopan yhteisöjen komission 5.4.2005 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 5.4.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat R. Lyal ja K. Gross, prosessi-osoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa Saksan liittotasavallan rikkoneen EY:n perustamisopimuksen 18, 39 ja 43 artiklan mukaisia veloitteitaan vastaan, kun tämä on Eigenheimzulagengesetzin 2 § 1 momentin 1 kohdassa sulkenut pois omakotitalolisän myöntämisen rajoittamattomasti verovelvollisille toisissa jäsenvaltioissa sijaitsevien kohteiden osalta siitä riippumatta, voidaanko niissä saada vastaava oikeus, ja
- 2) velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission mukaan Saksan myöntämä omakotitalolisä on syrjivä. Oikeus lisään on Saksassa rajoittamattomasti verovelvollisilla, joilla on Saksassa asumistarkoitusta varten asunto tai talo. Saksassa rajoittamattomasti verovelvollisille, jotka asuvat Saksan ulkopuolella ja jotka haluavat saada sieltä kiinteistön asumistarkoitukseen, lisää ei kuitenkaan myönnetä.

Saksan lainsäädännön johdosta kolme henkilöryhmää kärsii haittaa: 1) valtion virkamiehet, jotka asuvat ulkomailla, 2) rajan yli työssä käyvät, joiden tuloista vähintään 90 prosenttia on Saksan tuloveron alaista, ja 3) Saksasta tulevat diplomaatit ja EU-virkamiehet.

Komission näkemys on, että asianomaisten henkilöryhmien osalta aseman mukaan on kyseessä työntekijöiden vapaan liikkuvuuden (EY 39 artikla), sijoittautumisvapauden (EY 43 artikla) tai EY 18 artiklan mukaisen vapaan liikkuvuuden loukkaus. Kunkin tapauksen osalta on olemassa riittävä rajat ylittävä elementti, jotta kulloinenkin sopimusartikla tulee sovellettavaksi.

Komission mielestä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö asiassa C-279/93, Schumacker, soveltuu tapaukseen. Jokaisen, joka on Saksassa rajoittamattomasti verovelvollinen ja jonka tuloja siis verotetaan lähtökohtaisesti Saksassa sekä joka siten

osallistuu Saksan yhteiskunnan rahoittamiseen, on samalla tavoin kuin maassa asuvan voitava saada hyväkseen verorahoitteisia etuuksia. On estettävä se, että asianomaiset eivät asuinvaltiossaan eivätkä työssäkäyntivaltiossaan saa etuja, jotka liittyvät heidän henkilökohtaiseen tilanteeseensa.

Käytännössä on epätodennäköistä, että Saksassa rajoittamattomasti verovelvollinen on samalla rajoittamattomasti verovelvollinen toisessa jäsenvaltiossa. Tällainen poikkeustilanne voidaan ottaa huomioon siten, että estetään Saksan omakotitalolisän kumuloituminen vastaavan ulkomaisen etuuden kanssa.

Omakotitalolisän rajoittaminen Saksassa sijaitseviin kohteisiin ei ole oikeutettua. Lisäksi asumistilanne Saksassa paranee, jos rajan yli työssä käyvät Saksaan muuttamisen sijasta hankkivat asuin kiinteistöjä naapurimaasta. Saksan hallitus ei ole oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä riittävästi selvittänyt, mitä tarkoitusta oikeuden rajoittaminen oman valtion alueeseen lopulta palvelee. Vaikka olisi sallittua, että jäsenvaltio voi edistää asuinrakentamista vain omalla alueellaan, ei Saksan lainsäädäntö ole sellaisenaan johdonmukainen. Mikäli liittotasavalta nimittäin haluaa edistää kaikenmuotoista asuinrakentamista Saksassa, ei ole ymmärrettävissä, miksi edistäminen on rajoitettu Saksassa rajoittamattomasti verovelvollisiin. Myös Saksassa rajoitetusti verovelvolliset voisivat hankkia sieltä asuintilaa ja siten edistää asuinrakentamista.

Yhteisön oikeus ei mitenkään velvoita tukemaan taloudellisesti toisen asunnon hankkimista toisesta jäsenvaltiosta. Tuen ulottuvuuden rajaaminen kuuluu yksinomaan kansalliselle lainsäätäjälle. Sen rajausvapautta rajoittavat kuitenkin EY:n perustamisopimuksessa vahvistetut perusvapaudet.

Euroopan yhteisöjen komission 5.4.2005 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Oikeudenkäyntikieli: kreikka)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 5.4.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellisen yksikön virkamiehet Eleni Tserepa-Lacombe ja Nicola Yerrell ja prosessi-osoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista annetun direktiivin 93/104/EY muuttamisesta koskemaan direktiivin soveltamisalan ulkopuolisia toimialoja ja toimintoja 22 päivänä kesäkuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/34/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle
- 2) velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jossa direktiivi oli pantava täytäntöön sisäisessä oikeusjärjestyksessä, on päättynyt 1.4.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 195, 1.8.2000, s. 41.

Euroopan yhteisöjen komission 6.4.2005 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 6.4.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on D. Maidani, prosessi-osoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut rahoitusvakuusjärjestelyistä 6 päivänä kesäkuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä ja toissijaisesti koska se ei ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle;
2. velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin sisäisessä oikeusjärjestyksessä tapahtuvalle täytäntöönpanolle säädetty määräaika päättyi 27.12.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43.

Euroopan yhteisöjen komission 7.4.2005 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 7.4.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on komission oikeudellisen yksikön jäsen C. Cattabriga.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93⁽¹⁾ 15 artiklan 4 kohdan eikä sen 18 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toimittanut kyseisissä säännöksissä säädettyjä tietoja
- 2) velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Asetuksen N:o 2847/93 15 artiklan 4 kohdassa ja sen 18 artiklan 1 kohdassa velvoitetaan jäsenvaltiot toimittamaan tietyt tiedot tietokoneella tapahtuvaa tiedonsiirtoa käyttäen komissiolle tietyssä määräajassa. Italian viranomaiset eivät ole toimittaneet säädetyissä määräajoissa kyseessä olevia tietoja vuosien 1999 ja 2000 osalta. Italian tasavalta ei näin ollen ole noudattanut näissä säännöksissä vahvistettuja tiedottamisvelvoitteita.

⁽¹⁾ EUVL L 261, 20.10.1993, s. 1.